

**DN. DVRANDI|| à Sancto Portiano, in Senten=||tias
Theologicas Petri Lombardi|| Commentariorum libri||
quatuor.||**

Durandus <de Sancto Porciano>

Antverpiæ, 1567

Quæstio quarta. Vtrum Christus potuit dare hominibus potestate[m]
dimittendi peccata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72607)

7 Per idem patet ad secundum, quia quod Christus intulit effectum sacramenti sine sacramento, hoc potuit inquantum Deus, sed meruit inquantum homo.

QVÆSTIO QVARTA.

Vtrum Christus potuit dare hominibus potestatem dimittendi peccata.

Tho. 3. q. 64. ar. 4.

SECUNDÒ quæritur vtrum Christus potuit dare hominibus potestatem dimittendi peccata. Et arguitur quòd sic, quia plus est expellere dæmonem à corpore hominis, quàm peccatum ab anima. Sed Christus potuit dare hominibus, & dedit potestatem expellendi dæmones, vt dicitur Luc. 4. ergo potuit dare potestatem dimittendi peccata.

2 Item Ioan. 20. Dicit Christus discipulis suis, accipite Spiritum sanctum, quorum remisistis peccata remittuntur eis, ergo dedit discipulis potestatem dimittendi peccata.

3 IN contrarium arguitur, per illud quod dicitur in euangelio: Quis potest dimittere peccata nisi solus deus? sed illud quod competit soli Deo non potest communicari puro homini, ergo &c.

4 RESPONSIÒ. Circa quæstionem istam videntur esse duo. Primum est, quam potestatem Christus potuit communicare hominibus. Secundum est, quam potestatem eis communicauit.

5 QVANTVM ad primum sciendum est quod Christus non potuit communicare hominibus potestatem auctoritatis, quia illa non fuit eius nisi inquantum Deus. Nec potuit ipsi communicari inquantum homo erat (vt dictum est) multominus ergo potuit communicari homini puro. De potestate autem excellentiæ quæ sibi communicata fuit, tenetur cõmuniter quod eam hominibus communicare potuit, sed non decuit. Primum probatur sic: Quicquid cõmunicatum est Christo inquantum est homo potest communicari homini puro: sed prædicta potestas fuit cõmunicata Christo inquantum erat homo, ergo potuit cõmunicari homini puro. Minor patet, sed maior probatur, quia Deus potest naturæ humanæ cõmunicare omne illud cuius ipsa capax est, sed natura humana capax est omnis perfectionis, quæ communicata est Christo secundum humanam naturam. Alioquin non fuisset ipsi cõmunicatum si natura nõ fuisset capax, ergo &c. Potuit ergo secundum hanc opinionem communicari alicui puro homini quod meritum eius baptismi efficaciam tribueret, quod baptismum infunderet, quòd sine baptismi effectum baptismi tribueret, & quòd ad inuocationem nominis eius tribueretur baptismus. Istud tamen non decuit, ne seruis in seruo poneret spem salutis. Et ne multiplicaretur baptismus secundum multitudinem ministrorum. In hoc autem dicto est vnum solùm dubium, scilicet an potuerit alicui puro homini conferri quòd meritum eius tribueret efficaciam sacramentis hoc enim nõ videtur possibile, nisi dicatur quòd pura creatura potuerit pro toto humano genere satisfacere. Cuius ratio est, quia cum sacramenta sint sufficientia remedia nostræ iustificationis, nullius personæ meritum potest efficaciam tribuere sacramentis, nisi quæ potuit satisfacere pro omnibus peccatis. Si ergo illud primum potuit communicari alicui puro homini, videtur quòd & secundum. Quid tamen sit verum circa hoc dictum est lib. 3. distin. 20.

6 Quicquid tamen sit de hoc, patet quòd Christus nõ communicauit hominibus nisi potestatem simplicis ministerii ad dispensandum sacramenta quæ ipse instituit sicut Apof. dicit. 1. Corint. 5. Sic nos existimet homo vt ministros Christi, & dispensatores ministeriorum Dei. Et hoc dicit Aug. super Ioan. homil. 5. Et habetur in litera: quid nouerat Ioan. bap. dominum, quid verò non nouerat potestatem baptismi dominici in nullum hominem à domino transcuram, sed ministerium. In quo apparet secundum quod fuit propositum.

7 AD primum argumentum dicendum quòd Christus non dedit discipulis potestatem eiciendi dæmones per modum auctoritatis & quasi virtute propria, sed solum per modum ministerii orando & inuocando nomen Christi.

8 Ad secundum dicendum quod illud Ioan. 20. quorum remis-

feritis peccata, &c. intelligitur solum de ministerio collato discipulis in administratione sacramentorum.

9 ARGVMENTVM autem in oppositum loquitur, de potestate auctoritatis quæ nulli homini puro communicari potest.

Sententia huius distinctio. VI. in generali & speciali.

Nunc quibus liceat baptizare. Superius Magister determinauit de baptismi per comparationem ad ministros. Hic determinat de eo quantum ad vsum & solennitatem. Et diuiditur in quatuor partes. Primò determinat vsum sacramenti baptismi quantum est ex parte baptizantium. Secundò quantum est ex parte baptizatorum. Tertio quantum ad ipsius sacramenti veritatem. Quarto quantum ad ritum sacramenti. Secunda ibi, Illud etiam ignorandum non est. Tertia ibi, Quærit etiam solet si corrupte. Quarta ibi, agnoscendum est. Prima diuiditur in duas. Primò determinat de baptizantibus quantum ad gradum, quantum ad vsum, & quantum ad fidei meritum. Secundò obicit contra prædicta & soluit. Secunda ibi, Sed tamen nonnulli doctorum. Secunda pars principalis in qua determinat de vfu baptismi quantum ad baptizatos diuiditur in duas partes. Primò determinat veritatem, Secundò ponit quandam obiectionem, & soluit. Secunda ibi, Si verò opponitur de Hieremia. Tertia pars principalis in qua determinat vsum quantum ad veritatem ipsius sacramenti diuiditur in quatuor secundum quatuor quæ circa hæc inquirunt. Secunda incipit ibi, Præterea sciendum est, vt dicit Leo Papa. Tertia ibi, Solet etiam quæri de illo. Quarta ibi, Illud etiam non te moueat. Quarta pars principalis in qua determinat ritum sacramenti diuiditur in tres partes. Primò determinat ritum sacramenti quo ad tempus, Secundò quantum ad responsonem patrinorum. Tertio quantum ad catechismum & exorcismum. Secunda ibi, Porro cuncti ad baptismum venientes. Tertia ibi, Illa autem interrogatio & responso. Et in hoc terminatur diuisio lectionis & sententia in generali.

2 IN speciali sic procedit Magister. Et proponit primò quòd solum sacerdotibus competit ex officio baptizare. Non sacerdotibus verò non competit nisi necessitate cogente: in quo casu & laicis, & mulieribus permittitur baptizare. Subdit autem quòd baptizati ab hæreticis si iuxta formam ecclesie baptizati sunt, baptizandi non sunt, quia verum suscipiunt sacramentum, quamuis non sacramenti effectum, quod auctoritatibus confirmat. Ita inde obicit in contrarium auctoritate Cypriani qui dicit, quòd ab hæreticis non possit tradi baptismus, & ab eis baptizatos rebaptizandos esse. Magister autem determinat hoc esse verum de his qui præter formam ecclesie baptizantur ab eis. Et dicit Cyprianum hoc quod dicit ex ignorantia dixisse, & non in hoc verum sensisse, sed secundum Augustinum eius ignorantia fuit purgata. Et de trina immersione subdit quòd trina immersio propter mysterium trinitatis fit. Deinde quæritur vtrum in materno vtero posset aliquis baptizari. Et determinat Magister quòd non, quia nõ potest aliquis renasci antequam sit natus. Postea obicit in contrarium de Ioanne Baptista & Hieremia, qui fuerunt in vtero sanctificati. Et responder quòd ista sanctificatio fuit præter legem communem. Et adducit Augustinum ambiguum loquentem qualis fuit sanctificatio Ioannis. Et vtrum in eo fuerit acceleratus rationis vsum, an non. Deinde quærit si corrupte proferantur verba, quæ sunt forma baptismi, vtrum sit baptismus. Et responder quòd corruptio proueniens ex ignorantia proferentis verba, baptismum non vitiat. Quod auctoritatibus confirmat. Postea quærit vtrum sint baptizandi illi de quibus dubitatur, vel ignoratur vtrum sint baptizati. Et determinat quòd sic. non enim videtur iteratum, quod collatum esse nescitur. Deinde quærit vtrum sit baptizatus, an non ille qui ioculando immergitur, inuocato nomine trinitatis. Et responder Magister quòd non, quia hæc intentio fuit ioculandi, & non baptizandi. Et ideo non est baptizatus. In baptismi enim, & in aliis sacramentis sicut debita forma seruanda est, ita intentio illud